

De Profundis Animae

Z hlubiny duše

Reflexe

Rozjímání

Bohuslava Kolmačková (Poláková)

Bilance

V tišině večerní se duše rozezní!
A dílo, jež odvedl jsi včera,
jako to poslední,
vydá ti svoji cenu, nabude pevný tvar,
zaujme místo v řadě hodnot
a vyčíslí svůj zdar.

Výsledná bilance pak stanoví,
zda by v něm kousek lásky -
zlata srdce tvého,
či zda jen popel marnosti
a zklamání,
vzdor všem tvým snahám,
zbývá z něho.

Past

Každému z nás osud připravil
nějakou tu past, co dosud neměla
příležitost sklapnout.
A neupřesnil čas, kdy sevře čelisti.
Napjal jen tětivu – šíp čeká připraven.

A život valí se jak dravá řeka
v úzkém řečišti do chvíle rozhodnutí,
že své vody vyčistí.

Teprve pak nastane ten DEN!
Ta pravá chvíle na hlásnou troubu zadout,
dát povel k osudovému souboji,
v němž lze pouze zvítězit
a nebo padnout.

Poznání

Teprve v stáří člověk pochopí
životní klam i lest,
když za dnem den kličkoval
mezi výmoly v kamení dlouhých cest,
a jedny k druhým přičítal
v metrech i stovkách verst!
Ač respektoval pravidla
a věřil v lidskou čest,
a když nakonec jej stejně srazí
„Osudu“ zrádná pěst!

Vzpomínky

Vzpomínky mohou krásné být
jak nepřiznaný hřích,
když hlavou víří v nocích bezesných,
či v dlouhícím se stínu večera,
kdy člověk touží slyšet třeba báseň
v próze a nebo symfonii Gustava Mahlera,
a odpustit i zlo, co v každém
z nás se skrývá,
a křísit nevzkříšené, jak zná to voda živá,
a pravdu starou ctít,
že strom, dle ovoce jež plodí,
přísně souzen bývá.

Šance

Život nám nabízí občas různé šance!
A je jen na nás, jak jich užijem!
Můžem je v tancích promarnit
jak láká elegance,
nebo se k svým cílům těžce probijem!

Však mlčenlivý svědek našich činů,
jímž vždy bude naše svědomí,
nikomu neodpustí jeho vinu,
a v pravý čas ji trestem odmění!

Lidský život

Jeden den náruč květů,
ten druhý sníh a mráz!
Tak plyne lidský život,
tak plyne i náš čas!

Když jedni se ještě těší
z nádhery svěžích rán,
těm druhým, co nás už předešli,
zazněla hudba hran!

Tak proč si nezpívat
a nebýt veselí
než blázen čas
prosviští kol nás
a kdo ví, co nám nadělí!

Vrátit se domů

Jednou, až najdu si hodinku příhodnou,
natrhat jeřabin zajdu si na Rovnou.
Na chvíli postojím u lesa na kraji,
posbírám oříšky co z lísek padají,
A pak se rozhlédnu v tesklivém dojetí!
 Mé léto minulo!
 Ptáci už poletí!
A v dálce jak na dlani? To nejsou svíce!
 To věže se černají! Mé Boskovice!
 Doubřavy, Obora, zámek, hrad, Bělá!
 Ta řada krásných míst, ta není celá!

Jen v domku u trati nemám už domova.
K rodičům musím jít cestami hřbitova.
Život už chýlí se! Srdce mé, jak je ti?
Ta touha vrátit se, to je snad prokletí!

Podzim v Útěchově

Ještě se nachem šípků rdí kraj kolem Útěchova.
A trnek modří láká každá z cest!
Pak náhle slunce zlata zář v krvavém loubí schová,
červánky pohasnou a nastává čas hvězd.
Neklidné srdce lidské v něm se ztiší,
zpomalí rytmus svého tlukotu,
ctí prostor vesmíru, mohutnou jeho výši,
přijímá klid a mír, i tichou samotu.

Boskovické zvony

Ten tvůrce boskovických zvonů
šikovný zvonář musel být,
když krásný zvuk
i melodii tklivou
do jejich srdcí uměl vlít!

Vždycky, když tichem večerního šera,
zní z chrámu od Jakuba klekání,
tajemné boží výzvě k lásce vroucí
člověk se těžko ubrání!

Polední zvon zas,
i kdyby třeba duše
právě v té chvíli někde bloudila,
znovu nás přinutí
pokorně sepnout ruce
a tiše zpívat: „Ave Maria“.
že občas „na pamětnou“
jich pár koupili.
Vždyť bez té terapie trestem,
by z nich dnes možná
ani rovní chlapi nebyli!

Jednou snad

Až skončí doba nálezů a ztrát
i lidských bolestí,
s kamínkem v dlani pro štěstí,
s modlitbou na rtech za pokání
uličkou úzkou k náměstí,
- až k tomu dřevěnému stánku -
vyjdu zas na „trh marností“,
to vrátil se klid mému spánku,
čas zacelil každičkou ranku
a dal zas chuť žít pro štěstí.

—

Kdyby však z očí něčích
hřálo i samo nebe,
já musím se vrátit tam,
kde už to jen studí a zebe.

Očista duše

„De Profundis Animae“

Když míra hříchů tvých už bude naplněna,
pokorně poklekni na chrámový práh
a s tváří studem uzardělou
jak křídlo plameňáka,
kajícně polož je na misku Božích vah!

Pak možná uslyšíš zas ten varující hlas,
v crescendo houslí strun,
to něžné tiché chvění,
jež klid a mír navrací duši zas,
zbavuje viny a dává odpuštění.

Kolikrát

Kolikrát za život mne lidská zloba
bezohledně zranila,
nedbajíc tíhy slov svých dopadu,
tolikrát jsem hořké slzy smutku prolila,
před světem tajíc tesknou náladu.

Kolikrát jsem v hněvu vratké mosty
přátelství i lásky
bez rozvahy rychle spálila
a kajícně pak budovala
nových základů,
tolikrát jsem jako Fénix vstala z popela
a vůli žít zas rozpálila do běla.

